

1. Avui m'aixeco per adreçar-vos la paraula, per tal de portar-vos una ambaixada justa, profitosa i convenient per a vosaltres. I per a aquesta ambaixada no m'hi ha escollit ningú més que els pobres que poblen aquesta ciutat, i no ho han fet pas amb paraules i vots, o per decisió presa en consell comú, sinó pel més llastimós i amarg dels espectacles. En efecte, quan venia, travessant la plaça i els carrerons, amb molta pressa cap a la vostra reunió, n'he pogut contemplar molts estesos a les cantonades, els uns mutilats de mans, altres sense ulls, altres fets una criba de llagues i ferides incurables i mostrant precisament aquelles parts que, degut a la podridura de què estan plenes, haurien de tapar per damunt de tot. Davant d'aquest espectacle, m'ha semblat que seria d'una inhumanitat extrema no parlar-ne a la vostra caritat, i molt més, afegit al que he dit, em porta a parlar-vos-en l'estació en què ens trobem.

Realment sempre és necessari parlar sobre l'almoïna, ja que també nosaltres necessitem de molta misericòrdia per part del Senyor que ens ha creat, però sobretot és molt necessari en aquesta estació amb un fred tan rigorós. A l'estiu la mateixa estació procura un gran alleujament per als pobres, ja que no suposa cap perill anar quasi nus ja que els mateixos raigs del sol els serveixen per a escalfar-se, i és segur dormir senzillament a terra i passar la nit al ras. Ni tenen tanta necessitat de calçat, ni de beure vi i menjar abundants; per a beure en tenen prou amb les fonts i per a menjar alguns passen amb llegums o verdures d'ínfima qualitat i altres en tenen prou amb un gratat de llavors seques. La mateixa estació de l'any els para una taula improvisada.

I encara tenen un altre alleujament no pas menor que aquest perquè hi ha més facilitat per al treball. Els qui edificuen cases, els qui llauren la terra, els qui naveguen pel mar, necessiten particularment de la col·laboració dels pobres. I el que per als rics són les seves cases, els seus camps i les altres fonts d'ingressos, ho és per als pobres el seu propi cos. Totes les seves fonts d'ingressos són les seves mans; no en tenen cap més. D'aquí que durant l'estiu encara gaudeixin d'algun consol; a l'hivern, en canvi, se'ls fa la guerra per tots costats i se'ls encercla per dos flancs: la fam els consumeix les entranyes per dintre, i el fred els deixa balbs i els mata la carn.

Per això necessiten menjar més abundant, vestit més fort, sostre i llit, sabates i tantes altres coses. I el pitjor de tot és que tampoc no troben facilitat de treball, ja que no els hi permet l'estació de l'any. Donat, doncs, que més que mai els manca el necessari, i, juntament amb això, se'ls pren el treball, ja que ningú no pren a jornal els miserables ni se'ls crida per fer cap servei; no queda sinó que gent misericordiosa els allargui la mà que faci el paper d'amos que els contracten. Heus ací la nostra ambaixada, per a la qual prenem com a ajuda a qui fou veritablement protector i advocat dels pobres, l'apòstol Pau. A ningú com a Pau, li va preocupar aquest afer dels pobres. És per això que quan es van separar amb Pere i els deixebles, no es va voler separar de l'assistència als pobres, ja que allà on va dir que «en senyal de comunió ens donaren la mà, a Bernabé i a mi, perquè nosaltres anéssim als pagans, i ells, als circumcisos», va afegir tot seguit: «Només ens van demanar que ens recordéssim dels seus pobres, cosa que he procurat de fer amb tot l'interès» (Ga 2,9-10).